

Sygn. akt: IV Ka 370/16

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Opocznie złożył wniosek o wydanie w trybie art. 335 § 1 kpk wyroku skazującego wobec P. S., oskarżonego o to, że:

I. w dniu 09.03.2016 r w Komendzie Powiatowej w O. , woj. (...) uprzednio uprzedzony o odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 233 § 1 kk złożył zeznanie mające służyć za dowód w dochodzeniu (...) prowadzonym o przestępstwo określone w art. 289 § 2 kk w którym zeznał nieprawdę

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

II. w dniu 09.03.2016 r w Komendzie Powiatowej w O. , woj. (...) wiedząc , że przestępstwa nie popełniono i uprzednio uprzedzony o odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 238 kk złożył protokolarne zawiadomienie o przestępstwie określonym w art. 289 § 2 kk na podstawie którego w Komendzie Powiatowej Policji w O. wszczęte zostało dochodzenie(...)

tj. o czyn z art. 238 kk

i wymierzenie za czyn I na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 37 a kk kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20 złotych, za czyn II na podstawie art. 238 kk kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20 złotych, nadto za w/w czyny wymierzenie kary łącznej w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20 złotych, oraz zasądzenia od oskarżonego kosztów i opłat sądowych.

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem z dnia 10 maja 2016 roku w sprawie II K 187/16: uwzględnił wniosek prokuratora i skazał oskarżonego P. S. za każdy z czynów karę zgodnie z w/w wnioskiem, z tym że co do kary łącznej Sąd wymierzył ją w wysokości 30 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20 złotych oraz zasądził koszty i opłatę sądową.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora. Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając w apelacji zaskarżonemu wyrokowi: obrazę przepisów prawa materialnego tj: art. 11 § 1 i 2 kk polegające na przypisaniu oskarżonemu dwóch odrębnych czynów popełnionych w dniu 9 marca 2016 roku zakwalifikowanych z art. 233 § 1 kk i art.238 kk, pomimo że zachowanie oskarżonego P. S. stanowiło jeden czyn wyczerpujący znamiona obu czynów wymienionych przepisów pozostających w zbiegu kumulatywnym.

W konkluzji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i w wyniku jej rozpoznania doszło do konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku orzeczonego wobec oskarżonego P. S. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Analiza sprawy wskazuje, że wniosek prokuratora skierowany do Sądu w trybie art. 335 § 1 kpk naruszał prawo karne materialne i nie nadawał się na uwzględnienie, na co wskazał także sam apelujący. Sąd Rejonowy wydając na posiedzeniu wyrok zgodny z tym wnioskiem, naruszył prawo materialne, doszło bowiem do przełożenia się błędów prokuratora na treść wyroku, co doprowadziło do wydania orzeczenia uchybiającego prawu karnemu materialnemu przez akceptację błędnie sformułowanego wniosku o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 § 1 kpk.

Wniosek prokuratora skierowany do Sądu Rejonowego w trybie art. 335 § 1 kpk co do skazania oskarżonego P. S. urągał prawu karnemu materialnemu i nie nadawał się na uwzględnienie, bowiem naruszał przepis art. 11 § 1

i 2 kk. Przypomnieć należy, iż kumulatywnie mogą być kwalifikowane takie zachowania wyczerpujące znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach ustawy, które stanowią jeden czyn (wyr. SA we Wrocławiu z 21.2.2001 r., II AKA 13/01, OSA 2001, Nr 6, poz. 36). W ugruntowanym orzecznictwie wskazuje się, iż w wypadku, gdy ktoś zawiadomi o popełnieniu przestępstwa organ powołany do ścigania, wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, zawiadomienia takiego nie można traktować jako dwóch odrębnych przestępstw-z art. 238 kk i z art. 233 § 1 kk, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Przepis art. 238 kk określa bowiem odpowiedzialność za fałszywe zawiadomienie o przestępstwie, trudno więc nie wiązać takiego zawiadomienia z jednoczesnym złożeniem fałszywych zeznań (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2002 roku V KK 43/02) . Naruszenie prawa materialnego powoduje zatem, iż treść wyroku nie mogła zostać skorygowana przez Sąd odwoławczy. Tym bardziej, że oskarżony prawidłowo zawiadomiony nie stawił się na termin rozprawy apelacyjnej w dniu 19 lipca 2016 roku (k 85).

Nadto wskazać należy, iż Sąd I instancji dopuścił się także obrazy przepisów prawa procesowego wskutek naruszenia normy wyrażonej w art. 335 § 1 k.p.k. Chodzi tu oczywiście o uwzględnienie przez Sąd Rejonowy wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. przez prokuratora i jednocześnie orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej grzywny w wysokości nieuzgodnionej z oskarżonym. W tym miejscu zważyć trzeba, iż przed wydaniem orzeczenia o skazaniu sąd nie przeprowadza w zasadzie postępowania dowodowego (art. 343§4 k.p.k.), poza ujawnianiem albo uznaniem za ujawnione dokumentów wymienionych w art. 394 k.p.k., w trybie określonym w tych przepisach, co poprzedzone jest jednak ustaleniem na podstawie akt sprawy, że spełnione zostały wymogi określone w art. 335§1 k.p.k., w tym przede wszystkim ten, że oskarżony opuścił się zarzucanego mu przestępstwa (por. wyrok SN z dnia 22.08.2001 r., III KKN 372/99, Prok. i Pr. 2002, nr 2, poz. 6) i wyraził zgodę na umieszczenie przez prokuratora w akcie oskarżenia wniosku o skazanie. Sąd orzekający w tym trybie jest związany wnioskiem umieszczonym przez prokuratora w akcie oskarżenia, gdyż jego treść jest wynikiem porozumienia oskarżyciela i oskarżonego, którzy zgadzają się jedynie na takie jak we wniosku rozstrzygnięcie w sprawie, w szczególności co do kar i środków karnych. Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy zauważyć należy, iż Sąd I instancji na posiedzeniu uwzględnił wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335§1 k.p.k. w sposób błędny. Bowiem orzekł wobec oskarżonego P. S. karę łączną w wysokości 30 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20 złotych, gdy we wniosku o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335§1 k.p.k., po uzgodnieniu go z oskarżonym kara łączna winna była być wymierzona w wysokości 40 stawek dziennych przy ustaleniu wartości jednej stawki na kwotę 20 złotych. Zmiana treści wniosku dokonana samodzielnie przez sąd stanowi wszak zmianę warunków porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem a oskarżonym. Każda modyfikacja treści wniosku wymaga zatem zgody stron. Na marginesie należy wskazać, iż Sąd Rejonowy również dostrzegł swój błąd dając temu wyraz w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku.

Nadto zaskarżony wyrok dotknięty jest jeszcze jednym błędem, polegającym na nieprawidłowym określeniu podstawy prawnej rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny, gdyż jak słusznie wskazał skarżący powołany przez Sąd meriti przepis art. 86 § 2 kk, ma zastosowanie do wyroków łącznych, gdy połączeniu podlegają kary grzywny z dwóch lub więcej wyroków.

Reasumując skoro w tej sprawie niedopuszczalne było wydanie wyroku w orzeczonej treści zachodzi w sprawie sytuacja nakazująca zaskarżony wyrok uchylić, a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy należy wyznaczyć termin posiedzenia w trakcie którego Prokurator będzie miał możliwość zaproponować nową, prawidłową kwalifikację prawną czynów oraz wymiar kary, za zgodą oskarżonego i tak skorygowany wniosek w trybie art. 335 § 1 kpk wnieść. Po zaakceptowaniu nowego wymiaru kary przez oskarżonego, który winien być wezwany na posiedzenie, będą spełnione przesłanki do wydania wyroku w sprawie.

W przypadku braku uzgodnienia co do treści wyroku sprawa musi zostać skierowana do merytorycznego rozpoznania.

Wobec powyższego orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

SSA w SO Stanisław Tomasiak